

Edebiyat Defteri

Hakim Alp -Yazıları-

Oluřturulma Tarihi:
10 Ağustos 2021 Salı

Yayınlayan:
Edebiyatdefteri.Com
Türkiye'nin Kültür ve Sanat Platformu

SİZLER NEYİN KAFASINI YAŞIYORSUNUZ

1934 ten sonra 2000 li yıllara kadar Doğu ve Güney Doğu Anadolu da Milletvekilleri, Ağalar ve Şeyh'ler doğuya okulların gitmemesi için her türlü çabayı gösterdiler.

Çıkarlarından dolayı Milletin cahil kalması gerekiyordu.

Çünkü cahil bir kesimi ve toplumu idare etmek, okumuş bir toplumu ve kesimi idare etmekten daha basitti.

Şimdi özgürlük adına direniyorum ve savaşıyorum diyenler, okulları yakmaya başladılar.

Peki sebep ne?

Ana dilde eğitim

Evet; haklılık payları yüksek ve en doğal haktır, herkesin kendi dilinde eğitim görmesi.

Ama kimsenin hakkı yoktur, ana dilde eğitimi savunurken çocukların eğitimlerine mani olmak.

Okullarda sadece dil eğitimi verilmiyor, her türlü eğitim sağlanırken sırf ana dilde eğitim adına çocukların geleceğine engel olmak nasıl bir özgürlük anlayışıdır bu düşündürücü olduğu kadar da saçmalıklarla dolu.

Şimdi de kobani direnişi adı altında protestolar, yürüyüşler başladı.

Hadi buna da tamam diyelim.

Yürüyüşler ve protestolar başkalarının mallarına canlarına kast etmek değil, bilakis başka insanların yada kendi hakkını savunmak içindir.

Hadi yürüdünüz; neden başkalarının arabalarını, iş yerlerini ve kamuya ait araçları yakıp yıkıyorsunuz.

Madem kobani diyorsunuz, PEKİ SORMAZLARMİ ADAMA:

TESKEREYE NEDEN EVET oyu vermediniz.

Neden kaçtınız o sorumluluğun altından?

Okulların yakılıp yıkılması demek, cahil toplumun ve kesimin yok olmasındansa onların devam etmesini istemek değil midir?

Şimdi soruyorum: SİZLER NEYİN KAFASINI YAŞIYORSUNUZ?

Sonra Anlatırım

Bugün öğlen sonrası ilk çayımı içmeye başlamıştım ki, kaç zamandır görmediğim dostumun bir kaç masa ilerimde oturduğunu fark ettim.

Masamda hafiften bir süzdüm önce onu ve yüzü en son gördüğüm gibi değildi.

Saçları darmadağın bir haldeydi, oysa rüzgarda esmiyordu ve sanki üzerinden hafriyat kamyonları geçmiş gibi bir hali vardı.

O çok konuşan adam, boş boş bakıyordu önünde duran sabahtan kalmış ve önlerimize parayla konulan çaya.

Masamdan kalkıp ona doğru yürürken bir an duraksadım, belki bir arkadaşını bekliyordu ve onu utandıra bilirdim diye.

İş yoğunluğundan yorulmuş beynim birden bana yürümem gerektiğini ve onun bu haline ortak olmamın daha iyi olacağını hem kalbime hemde ayaklarıma hatırlattı.

Beni gördüğünde önce çok şaşırdı ve yorgun sesiyle "hoş geldin" diyerek masasına buyur etti.

Masamda duran bayat çayı göstererek, orada oturduğumu ve oranın daha sessiz olduğunu söyleyerek dostumu masama davet ettim.

Beraber masama giderken yürümeye mecali olmayan dostuma baktım bir an ve merakım hiç olmadığı kadar arttı.

Hal hatır sormalar bitince ikimizde sustuk, sanki ikimizde çok büyük bir kabahat işlemiş ve utanmış çocuklar gibiydik.

Bu suskunluk, cenaze namazında saf tutmuş kalabalığın suskunluğundan daha büyük geldi bana.

"Sor dostum merak ettiklerini, ama ne olursun çok soru sorma" diyerek sessizliği bozan yorgun sesini duyduğum da, derin bir oh çektim içimden.

Sadece " bu halin ne böyle" diyebildim.

"Sonra anlatırım dostum, boş ver" dediğinde, anladım ki; bu da hiç anlatılmayacak hikayeler arasında yerini bulan sıradan ve derin bir hikayeydi.

Biraz daha sessizce oturduktan sonra, mücadele isteyip masadan usulca kalkıp giden dostumun arkasından bakmak kalmıştı bana.

Öyle hazin ve çaresizlik içinde kaldımki o an, sadece kahrettim.

Tozlu raflarda anlatılmayı bekleyen, ama hiç bir zaman sırası gelmediği için anlatılmayan hikayeler içine bir tane daha eklenmişti.

Herkesin derdi kendi kadardı belki ve dostu olmayanlar olanlara nazaran daha şanslıydılar.

Sonra anlatırım deyip ve hiç anlatılmayan ne kadar çok hikayeler var kim bilir, belki tozlu raflara sığmayacak kadar...

SAHTE MÜSLÜMANLAR

Türkiye Cumhuriyetinde Müslümanlık bugün saat 17 itibari ile başlamıştır.

Oruç tutanlar tutmayanlar, namaz kılanlar kılmayanlar Facebookta, Twitter'da, Instagram ve Periscope'de dini paylaşımlar ve videolar paylaşarak Ramazan ayına dindar bir Müslüman olarak girdiklerini ilan edecekler.

Sosyal medyada dini paylaşımlar yaparken, arka planda ise gıybet ve riyakarlıklarda yarışan yurdum insanı bir kez daha sadece kendini kandıracaktır.

Sevgili Yurdum İnsanları, hadi yarış başladı ve bakalım en çok kim sahte müslümanlıkta yarışacak?

Türkiye'de buluğ çağını geçmiş yaklaşık 67 milyon kişiden ancak ve ancak 2 yada 3 milyon kişi Ramazan ayını gıybetsiz, riyakarlık yapmadan Orucunu tutarken namazını da kılar ki onda da şüpheliyim.

Diğer taraftan İslamı ve Müslümanlığı itibarsızlaştıran bazı bayanlara ise tebriklerim yerine sadece alaycı alkışlarımı sunuyorum.

Tesettürlü gezerken yüzlerinde bir çok renkte hafif makyaj, pek belli ettirmeyen ruj ve fondötenle gezip gerçek anlamda kapananların adını da lekediklerini anlamayacak kadar basitleşiyorlar.

Söyleyecek çok söz varken!

Kısacası 1 aylık sahte Müslümanlık startı verilmiştir "Allah sonumuzu hayr etsin inşallah"

Neden bu kadar tembeliz

Türkiye'de üniversite bitirmiş 100 kadın ve erkekten 86 kişisi üniversite hayatından sonra tekrar okuyup araştırıp daha fazla bilgili olmak yerine kafasını kuma gömmeyi tercih ediyor. Her hangi bir halk meclisinde, aile toplantısında, kahvede, kadınlar gününde ve örneklerini çoğaltacağımız daha nice mecralarda her şeyin en iyisini bildiklerini iddia ederler. Bilgiye ve çağa ayak uydurmak yerine, 4 yıllık üniversite hayatında öğrendikleri yanlış yada eksik bilgiyle yetinip sözde bildiklerini etraflarına empoze ederek hayatlarını idame etmeye çalışıyorlar.

Bu tür şahıslar çalıştıkları iş yerlerinde aldıkları maaşı az bulur, işlerinden şikayetçi olur ve onlardan daha fazla kazananları hep patron yalakası yada aldıkları maaşı hak etmediklerini iddia ederler. Yetmedi eğitimdeki müfredatı karalarlar, devletin yeterince sosyal haklar sağlamadığını iddia ederler ve dünyanın adaletsizliğinden hep şikayetçi olurlar. Üniversite hayatından sonra, kaç bilimsel kitap, mecmua, makale ve gazete yazısı okudular yada okudunuz ? Yada kaç sempozyum ve bilim fuarına gittiler? Okuduğunuz dalla alakalı kaç bilgisayar programı kullanıyorsunuz ve yenilerini öğrenmeye çalışıyormusunuz?

Yukarıda sorduğum sorulardan bir tanesine ufak bir örnek verecek olursam Türkiye'nin değişik üniversitelerinde okumuş, mezun olmuş bir çok inşaat ve makine mühendisi; makine ve inşaat çizimlerinde kullanılan AutoCAD denilen programı kullanıyor. Mart ayının başından beri AutoCAD'ın 2017 sürümü piyasaya çıkmış ve kullanıma sunulmuşken, 1000 lerce mühendis, mimar ve tekniker hala AutoCAD 2007, 2008 ve 2010'u kullanıyor. AutoCAD'ın 2017 sürümü yazımsal vektörel ve görsel bakımdan gelişmişliğini kanıtlamış olsa da, eski sürümleri kullanan mühendislerle biraz zor geldiği için eski sürümlerle projeler çiziyorlar. Peki o çizilen projeler ne kadar sağlıklı ve çağa ayak uydurabilirler?

İşte o yüzden sizler yada bizler, daha fazla okuyup bilgi sahibi olsak ve araştırmalarda bulunsak gelişmiş ülkeler kategorisinde yer alsak fena mı? Ama hayır, kendi tembelliğimizi ve üşengeçliğimizi kabullenmek yerine başka sebepler bulmak daha çok işlerine (işimize) geliyor.

Hayır efendiler, klavye üstünde oturan çok bilmişler, cahilliğini daha çok ortaya koyup kendini akıllı sananlar Sizler sadece 4 yıllık eğitim hayatını yeterli sanıp hep başkalarından beklediğiniz müddetçe, alt tabakada kalmaya devam edeceksiniz! Hadi sizler bu kafadasınız, böyle yetiştirildiniz, tembellik kanınıza işlemiş ve bununla yaşamaya çalışıyorsunuz ya Peki, sizlerden olan ve yetiştirip büyüttüğünüz çocuklarınızda mı sizin gibi olsun istiyorsunuz?

Hatırlamıyorum

Avuçlarımın içinde ki özgürlüğe hasret kuşları uçurmadım belki ve uçuramadığım kuşların kanatlarına mutluluğu da takmamadım, onuda iyi biliyorum.

Çoğu zaman saatlerce gittiğim o uzun ve sessiz yollarda, tek başıma kendimle konuştuğum çok olmuştur.

Deliler gibi kendi kendime gülümsediğimde

O saatlerde çalan telefonlarım olmasaydı, kendimi dünyanın en yalnız adamı sanır ve çok büyük isyanlara düşerdim belkide.

Yalnızlığımın tek şahidi olan o hüzünlü müziklerdir ve arada cırtlak sesli adamlarla kadınların okuduğu şiirler.

Biliyorum ki yalnızlığımın sebebi yollar değildi ve o yüzden de yollara hiç kızgın olmadım, sadece kendime olan kızgınlığımı yolları arşınlayarak geçirmem belkide en büyük aptallığımdı.

Yüreğimin kaçınıcı salasını okudu gidenler, hatırlamıyorum.

Hatırladığım sadece pis kokulu topraklar içine gömdüklerin de, vücudumun diri diri çürüyüşüne yalnızlığımın eşlik ediydi.

O zamanlarda en çok geceye düşen karanlıkları sevdim, uzak şehirlerin ve köylerin o yalnız ışıkları beni çağırdıkları için.

O anlarda acılarım biraz azalırdı ve yalnız olmadığım için ufak sevinçler yaşardı küf tutmuş yüreğim.

Kirli sakallarımın altına sakladığım ufak tebessümlerim, dışarı çıkardı bir elif miktarı zamanlarda.

İşte küfürlerimin durduğu andır o anlar.

Benden habersiz şairlerin günahına çok girmişimdir yalan yok, aşka yazdıkları o yalan şiirlerde hep benden bahs ettikleri için.

AĞLAMADAN, AĞLATMADAN GİT

"Bırakma beni, insanlar kötü" diyordu şarkı üzgün namelerle, geceye merhaba dediğim ihlamur kokulu saatlerde. Elimde her zaman ki gibi sararmış bir fincanda taze kaçak çayıyla oturdum, balkonda ki eskimiş koltuğa. Çok uzaklarda olan bir depremin sarsıntıları, sanki yüreğimde öldürdüğüm onlarca kişinin acısını yaşatacak hissi veriyordu bana.

Ben mi duymuyordum, yoksa dışarı mı matem sessizliğindeydi

Sigaramımsa bir birini kovalarcasına içimin temiz yerlerini kirletmek adına yarışıyorlardı bir birleriyle

O an aklımı yitirmiş bir halde derin düşünceler sarmıştı beynimi ve nedensiz bir ürperti vücudumun her yerinde geziniyordu

Mesela babamın bana vurmak için kıyamadığı o sevecen bakışları geldi aklıma

Annemin bağırtıları, yaramazlık yaptığım zamanlar da

Sonra

Evet sonra o gözlerinde ölmek için can verdiğim sevdiğim kızın son bakışları, ağlamakla çıldırmak arasında ki hüzünlü hali

Ölümü

Ve yaşarken öldüğüm anlarım

Çok zaman sonra unutmak için girdiğim bataklıkların yalnızlığındaki boğulmalarım, kaç insanı öldürmüştüm kim bilir o zamanlar da

Kaç teni diri diri gömüştüm tenime dokunmadan kendi hasretlerin de

Yalnızlığımda konuştuğum kapı arkasında ki cinlerim

Bir yerlere gitmek için sırtıma basıp geçenlerin aciz halleri, kirli bakışlarında ki samimiyetsizlikleri

En çokta bunlara şahit olan bahçedeki ihlamur ağacı bilirdi, aklaşmış saçlarımın diplerinde ki acılarımı

Peki bu yüzden miydi, yer altındaki fosiller gibi yüreğimde çürümüşlüğü

Güleç yüzümün altındaki boş vermişlik acısı, hangi üniversitelere ders konusu olurdu

Dostlarımın acılarımı bilmeden bana alaycı alaycı gamsız demeleri içimi acıtmasa da

Artık kalbimin hiç bir güzel günden, mehtaplı bir geceden ve bir serçenin kanatlarındaki özgürlükten zevk almaması

Bunlardan dolayı içimin acıması ne kötü bir duygu

Bunları düşünürken; tek hatırladığım gözyaşlarımın yanaklarıma değmeden yere düşmeleriydi, dilim eski bir şarkıyı anlamsızca mırıldanırken

"AĞLAMADAN, AĞLATMADAN GİT"

Önce Bir Selam Verdim Geceye

Dün gece seni düşünürken pencerenin kenarında, bir pezevenğin böğürtüleri duyuldu çok uzaklardan
Usuldan usula yanındaki fahişelerin cırtlak sesleri geliyordu, leş kokulu parfümleri ile beraber
Oturduğum yerden tiksindim hayatımdan ve elimde ki bardağı var gücümle yere fırlattığım da kendime geldim
Üşümüş ellerimi kirli sakallarına götürüp biraz ovduktan sonra, gözüm karşı komşunun penceresinde ki kadına
takıldı

O an bir kez daha kendimden utandım ve içeriye hızla girip çok zamandır elime almadığım tabancama uzun uzun
baktım, yavaşça sırtımın o çok ağrıyan yerine sokup evden çıktım.
Saatler geceye merhaba demek üzereydi ve havanın buza kestiği zamanlardı, cebimde iki paket sigara ve elimde bir
pet şişe su ile.
Oturdum buz gibi havada buz gibi kayalıklara ve deniz tüm marifetini kullanarak benim geldiğime sevinmişçesine,
dalgalarıyla kayalıkları dövüyordu

Önce bir selam verdim geceye, dostum olan denize, balıklara ve sessizliğe
Sonra saydım sövdüm gelmişine ve geçmişine, ağzıma ne geldiye hiç utanmadan savurdum kendime, kendi
kendimle baş başayken.

Hayatımı zindana çeviren, geçen yıllarımın her anında sanki vücudumun bir parçasıymış gibi beynimin bir yerinde
olan vicdan azabına
Küfürlerim havada uçuşuyordu ve biliyorum da, ilk kez kendime bu kadar sayıp sövüyordum.
Bir ben duyuyordum, bir gece ve birde acılarımın tümüne şahit olan yalnızlığımla dostum

Tam bir paket sigaram bitmişti ki, kör kütük sarhoş bir adam yaklaştı yanıma
Yalan yok, önce biraz korktum kendimden ve o anki sinirimden
Olur ya; kendime o kadar sayıp sövmüşken, bir de o bana kötü bir söz söylese
İşte o an belimde ki soğuk, bir o kadar da acımasız demir parçasıyla onu öldürebilirdim ve o zaman sadece kendimin
değil, tüm insanlığın katili olurdu.

Selam verdi önce ve neredeyse düşecekti o dostumun soğuk kollarına, zor bela yakaladım onu düşmekten
Oturdu yanıma ve pis kokan nefesiyle bir dal sigara istedi
Sigarasını öyle bir efkarla içti ki o an, sanırsın dünyanın yükünü sırtına yüklemişte onun acısını yaşıyor.
Ve bana dönüp "Sen delimisin be kardeşim, bu soğukta böyle tek başına oturuyorsun"
O an ne diyeceğimi şaşırđım ve sadece "Canım sıkılıyor" diyebildim.
Uzun bir süre oturduk hiç konuşmadan, onun o pis kokulu nefesi ve sesiyle irkildim "İçermisin"
Yok diye bildim sadece.

Sonra aklıma seninle o sahil kasabasında oturduğumuz deniz kenarında ki bank geldi, geceye ayrı güzellik katan karşı
kıyıdaki ışıkların gözlerinde ki parlamışları
Ve ilk içkiyi dudaklarından tadışımı, oysa ben hiç içmezdim
Sende bilirsin
Düşündükçe düşündüm ve küfürlerimi bu sefer içimden ettim, dostum ve yanımda ki ayyaş duymadan.

İkinci paketimde ki son sigaralardan önce ona bir dal uzattım, sonrada son sigarayı ben yaktım.
Öyle bir üşümüşüm ki son anlarda fark ettim, göz yaşlarımın yanağıma değmeden dizime düşmelerinden
Kalktım, mücadele isteyerek ayrıldım yanımda oturan ve nefesi kumburgaz çöplüğü gibi kokan adamdan

İşte böyle be güzelim
Bu gecenin karı; en müstehcen küfürler, buz gibi havada üşümüşlüğüm ve sensizliğimdi
Gece mi; onu sorma zaten, tüm karanlığıyla ve soğukluğuyla kızgındı sitemkarlara...

Güzel Kadınların Çirkin Gözlerine

Kırık kalpler durağında kaç kez mutluluğun trenlerini beklediğimi ve ne kadar zaman harcadığımı saymaya fırsatım olmadı
Her gelen günüm geçen günümden daha berbat hal alırken, gördüklerim karşısında Allaha olan Şükürümün artmasıydı tek tesellim.
Sonu gelmeyen bekleyişlerimin sahibi olan sevgilinin hayeliyle beklerken ıssız duraklarda
İçtiğim sigaraların dumanı ciğerlerimin çürümesine yol açsada, saçlarımın zift gibi yapış yapış olmasınaydı en çokta kızgınlığım.

Zaman geçtikçe beklediğim duraklarda ki insanlarda sararmaya başladılar, aynen eski fotoğraflar gibi
Onları ayırt etmek gittikçe güçleşse de, yine de kendime olan güvenimdi beni ayakta tutan
İnancımın büyüklüğüydü beni bu kadar umutlu kılan, yoksa sevgimin temizliğimiydi; hiç düşünmedim dersem yalan olurdu.
Oysa; her umutta bir Melek yatardı, gözleri yaşlı ve elleri Semada

Sevgili giderken, gözlerinde ölümümü yaşamıştım sanki
Her uvuzuma zülüm edercesine parçaladım kendimi o an
Her zerreme binlerce paslı çivi çakılmış kadar içimin yanmasından anladım
Ne dostlarımın tesellileri fayda etti, nede annemin okuduğu dualar acımı dindirdi

Şairin "Gözler Yalan Söylemez" şiiri ile büyümüş olduğumdan olsa gerek
Kaç kez selası okunmamış bir meczubun cesedi gibi gömmüştüm kendimi o güzelim gözlere
Ve sonra kaç kez dirildim kendi yalnızlığım da, şaire küfr ede ede
Her dirilişimde daha da inanmaz oldum
En sonun da ölmeyi de bıraktım, yaşamayı da

Sevgilinin gittiği günden beri, artık hiç bir şiir yazmıyorum
Güzel Kadınların Çirkin Gözlerine...

İhtimalleri de Bertaraf Ediyorum

Ah gönlümün en güzel yerinde duran SEVGİLİ
Biliyormusun ne çok özlemişim seni, nasılda hasret kalmışım şu geçen uzun zamanda sana
Oysa üç adımlık mesafe varken senle aramızda, dizlerime kurşun sıkılmışçasına oturuyorum olduğum yerde
Gelmek istesem de, gelemiyorum
Hani gelip te uzaktan görmek, balkonda oturduğunda saçlarının rüzgarda dağılmasını seyretmek, çocuklara
bağırıldığında içimin huzura ermesine kalbimin şahitlik etmesi ne güzel olurdu.
Yada bir akşam üstü güneş batmaya yakınken tepede durup bakmak sana, konu komuşuya aldırmadan
Ve göz göze geldiğimizde, hüzünlü bir halde kendi kendime gülümserken beni deli sanmaları

Kaç kez niyetlendim seni görmeye gelmek için de, her seferinde sana olan özlemimin daha da artması için vaz
geçiyorum
Senin olabileceğin yerlerde karşılaşma ihtimalimiz olur diye gitmem gerekiyorsa bile, gitmemeye özen gösteriyorum
Hatta sıkça karşına çıkan olası fırsat ve ihtimalleri de bertaraf ediyorum.
Senin zihnimde yer edindiğin son halinle kalman için ne kadar çabaladığımı bir bilsen
Sende biliyorsun sevgili, makul bir erkek olamadım ki hiç
Sana tatlı sözler söylerken bile, içimde kopan fırtınalardan dolayı küfürlerim hep havada uçuşturdu

Kendi kendime sensiz senin doğum gününü kutladığım o gün, bir kucak dolusu gül yolladım sana
Biliyorum; benim seni nasıl sevdiğimi bilmediğin gibi, o güllerinde benden geldiğini asla bilemeyeceksin
Kıraatını bilmediğim onlarca müziği dinlerken bile hayalinin güzelliğinde kayboluyorum ve kendime sorduğum her
suale bir cevap buluyorum nedense
Sorularımın ardı arkası kesilmesede, saç tellerimin diplerinin ağrımını da baş ağrılarımaya yoruyorum
Ve
Onlarca yalan ve mazeretler uydurarak kendime teselliler vermekten bıksam da, silahımda ki kurşunun biraz daha
paslanmasını bekliyorum

Biliyormusun sevgili; son zamanlarda ne çok kilo vermişim ben, seninle bulduğum ilk gün ki gömleği giydiğimde
anladım
Sonra, uzun uzun aynaya baktım
Cılızlığım, kendimi hayatın arsız sularına bırakmışlığıma, saçlarımın aşırı beyazlaşmasına, yüzümün çökmüşlüğüne
ve göz altı torbalarımın aşırı şişmesine
Bu halime üzülen dostlarım su anki görünüşümü ağır bir hastalığa yorarken, onları teselli etmek adına bolca yalanlar
söylerek işlerimin yoruculuğuna ikna etmeye çalışıyorum
Oysa sen hiç istemezdin zayıflamamı ve belkide benden en son istediğin şey, kendime bakmadan yaşamamdı.
Başaramadım işte
BAŞARAMADIK...

Alimler Dualarıyla Koruyordu

Martılara bakan buğulu gözlerimin ıslaklığı tüm şehre yağmur yağdığıнын hissini verirken
Azar azar tükenmekte güzeldi, soğuk günlerin gün batımında
Bulutların arasına saklanmış güneşin gülümsemesi yetmese de
Acı çaylardan sararmış dişlerimin bir birine değmesini seviyordum o soğukta
Baharın gelmesini istemedim hiç bir zaman, belki kıskanmaktı adı yada yalnızlığın vermiş olduğu huzurdu kış ayının
buz gibi havası
Ne kadar kar yağmasını beklese de koca İstanbul, kar tüm inadiyla yağmamaya kararlıydı
Sanki kızmıştı koca şehre,tüm hayatın acılar ve hastalıklar içinde yok olmasını istiyordu
Kendince haklıydı belki
Bu kadar yalan, riyakarlığın ve samimiyetsizliklerin olduğu bir şehrin yok olması en iyisi olacaktı

Oysa günün berilli zamanlarında hayatlarımıza ve bedenlerimize edilen tecavüzlerden dolayı kirlenen şehri, gece
melekler göz yaşlarıyla temizliyordu
Alimler dualarıyla koruyordu

Peki ya kalplerimizde ki temiz sevgi ve aşkların günahı neydi
Üç kuruşluk hayatlarıyla bedenlerini bedenlerimize meze edip sonra hiç bir açıklama yapamadan çekip gidenlere
kızmasımıydı
Yoksa; bir umut ile bekleyenleri cezalandırmak mıydı
Bu düşüncelerle her cephede savaş veren bedenim ve beynim, uzaklardan duyulan vapurun acı acı bağırtısıyla
kendine geldi
Yılların eskitemediği kız kulesine yalvarır gibi acı acı bağırtısı herkesin dikkatini çekmişti
Biliyorum; o an herkes ellerini semaya kaldırmada, içten içe dualardaydı Rablerine
Oan gök dile gelseydi hani, tüm Meleklerle kanatlarını çırpmasını emr ederdi Rabbinden izin alarak

Beynimin seviyorumlara körermiş halini anlatmaya kalksaydım üç beş cümleyle nasıl anlatırdım hiç düşünmedim
Ama kalbimin sevgisine kaç satır yeterdi ki, yada kaç sayfa
Mesela
Taze demlenmiş bir bardak çayın sensiz olan ellerimi ısıtmasını
Önümden geçen aşıklara bakarken, kendimi onların yerine koymayı
Yalnızlığımaya isyan ederken, ellerimin duvarları yumruklamasını
Küfürlerimi duyan komuşumun bir anne şefkatiyle bana yaklaşmasını
Her şeye rağmen, bir dilencinin gözünde ki umudu başka bir seviyordum

Yalnızlığa Alıştıkça

Kül tablası misali kokuyor saçlarımın her bir tanesi
Nasıl bilmiyorsa saçlarımın her hangi bir teli pis koktuğunu
Hiç kimse de bilmeyecek, güleç yüzümün ardında ki kalbimin ruhsuzluğunu

Yalnızlığa alıştıkça kendini daha çok büyük görüyorsun diğer insanlardan, "kimilerine göre KİBİR olsa da"
umursamıyorsun bir zaman sonra neyin ne olduğunu.

Yıkık dökük bir meyhanenin tembел ve miskin garsonu gibi, boş vermişlikle yaşamaya çalışırsın hayatını da,
beceremezsin.

Bir zamanlar kutsallaştırdıkların aklına geldikçe kendini yok etmenin hakkını kullanmak istersin, tüm piskoloji
doktorlarının itirazlarına rağmen.

Sonra kulağına fısıldar sağ omuzunda ki melek "GÜNAH; yapma GÜNAH" diye, işte o zaman sadece parmak
uçlarından çıkartırsın tüm hıncını
Kanatırcasına, parçalarcasına

Oturursun tüm erdemin ve gururunla, kalbinin kırıklıkları ile her saniyede biraz daha yaşlanmışlıkla
Dönüp dolaşıp hep aynı yere gelirsın sanki başka gidecek yer yokmuş gibi ve dünyanın sadece 15 metrekarelik odan
kadar küçük olduğunu sanarcasına, daha da sıkılırsın hayatından.

Dinlediğin bir kaç hüzünlü melodinin kırık notalarında biraz daha his edis edersin kanının damarlarından nasıl
çekildiğini.

Paslı çivilerle onları kuytu köşelere mihlaak istesen de, geçmişin hayaletleri bırakmaz hiç bir zaman peşini.

Aynalara her baktığında yıkılmış ve mahf olmuş suretini gördükçe üzülse de, dışardan bir kale gibi dik durup tüm
endamınla yürümeye kalkarsın

Kafa tutarsın tüm kabadayılara ve mafya bozuntularına

Küstahça kelimeler türetip, bu dünya ya bir paslı çiviyide ben çakacam dersin.

Oysa tüm çaban biran önce ölmektir ve kendine sadece mazeretler ararsın, yada kendi katillerini yaratırsın

Kimse ama hiç kimse içinde ki acıyı, yaşanmışlıkları ve cehennemini bilmez ve sana ne kadar komik olduğunu söylerler.
İşte o zaman tüm harfler susar, kelimelerin köküne kıranlar girer ve cümleler öksüz kalır.

KİRLİ VAGONLAR

Saklamıyorum artık kendimi, bana ait her türlü yeni gizlerimi söylüyorum soranlara
Eskilerden zaten haberleri yok
Mesela, eskiden olsa hani bundan bir kaç ay öncesine kadar
Bir adımı bilirlerdi oda yarım yamalak, birde kaçak çayı çok sevdiğimle sigara içtiğimi
Yılların verdiği alışkanlıktanmıdır bilmem, suskunluğun o korkutucu sessizliğinde savrulmanın tenimde bıraktığı
morlukları gördükçe içimin kahra isyanı dahada büyüyor.

Şehirler arası yolculuklar da kendimi kaybettiğim zamanlarımda oldu, ölüme koşmak için son sürat gittiğim anlar da
Gecenin bir yarısı onlarca kilometre uzaklıkta parlayan ışıklara biran önce varmak
Ve sonra, bir sonraki ışıklara tekrar yol almak
Her ışık hüzmesinde, sanırsın ki sevgili orada bekliyor uzun dalgalı saçlarıyla
Radyoda çalan aşk şarkılarımıydı buna sebep, yoksa şarkıların sözlerini anlamadan sadece müziğin ritmiyle daldığın
düşüncelermiydi
Belkide yalnızlığın anlamıydı, her seferinde kendine verdiğin teselliler

Ne kadar büyük bir boşlukta olsam da devrik cümlelerim de, karamsar oluşuma bakıpta hüznü zamanlarda
olduğumu sanmak
Ve akıl artığı zamanlardan ayırdığım acılarımı göz bebeklerime gömerken, hesaba kattığım güzel günlerim de oldu,
kötü anlar da
Kendimi fitürsuzca üç kuruşluk insanlara miras bırakacağıma, sigara yanığı vücudumu yüksek bir uçurumdan atmak
daha kolay olacağını biliyorum
Kabullenmesem de karanlıklara olan kinimi, kırık kalbimin ısınamadığı insanların beddualarına saydım

Sahafalarda duran tozlu kitapların içinde ki derin ve anlamlı cümleleri çoğu kimse okusaydı bile, anlamamalarına
kimse aldırış etmezdi ya
Veyahut'ta; sokak dilencilerinin çoğu kimseden zengin olmaları tezinden dolayı, sadaka bile vermeyi çok
gördüğümüz zamanlardaki kızgınlıklarımız
Yada kırmızının kadınlara daha güzel bir yakıştığını söyleyen o filozof düşünceli beyinsizlerin her şeyi çok bilmelerine
olan saygısızlığımızı düşündükçe
Saçmalıklarla dolu o çok konuştuğum zamanlarda bile, içimde ki derin yara izlerini kimsenin görmeyişini seviyordum
belki de

Yalnız geçen zamanlarımda bir benmiydim acaba her şeyi gözlemleyen, gördükleri karşısında bazen üzülen bazende
kendiyile dalga geçen
Yaşamadan anlayamazdı belki de insan
Ya korkusuzca yaşayacaktın, yada korkaklığına onlarca mazeret uydurup herkesten kaçacaktın
İkilemde kalmak kadar zor olan başka bir şey var mıdır
İşte o zamanlar da aklıma ilk gelen pencere kenarlarında duran menekşelerin susuzluktan boyun büküşleri
Gecenin yarısında bir arabanın korna sesiyle dağılan, sevgililerin bir birine söyledikleri o aşk fısıltıları
Ve karşı komşunun arabadan inmeden önce bir şişe parfümü üzerine boca edip yukarıda bulunan pencereye bakıp
öylece arabasından indiği hallerde ki ürkekliği

Yüzümde ki derin çizgilerin sahibi olan geçmişime özlemimden, ara ara düşünmekten korkmaya başladığımda oldu,
yalan yok
Yıllar önce kirli vagonlara doldurduğum gizlerimi, umutlarımla gülüşlerimi
Bugünlerde yeniden getirip ve tekrar merhaba demenin telaşı sardı yorgun bedenimi
Belki kırık ve yaralı kalbim isyanın ar damarlarını parçalayacaktır, dile gelmeyen küfürlerle
Yada, gar da kirli vagonları beklerken kör bir kurşunla sırtımdan vurulmak ve hastane köşelerinde her şeyi yeniden
kaybetmek
Kim bilir zaman bize daha ne oyunlar oynayacak
Neleri kazandırıp neleri kaybettirecek...

HÜZÜNBAZ DÜŞÜNCELER

Ayrılığın geldiğini anlamazsın, her şeyin rayında gittiğini sanır vücudunun her zerresi
Gece içinde ki aşka olan inancınla uyur, sabah yeni günün mutlu geçeceğine inanarak uyanırsın
Sevgili uğruna her şeyden vaz geçeceğine bilerek günü bitirmektir tek amacın ve bir dağ gibi, yıllanmış bir kalenin
endamiyla göğüs gerersin yaşantının verdiği zorluklara
Kendine söylediğin yalanların farkına varmazsın her daim canım dediğinde sevgiliye, unutursun sana yapılanları ve
söylenenleri
İçinde büyüttüğün, yücelttiğin ve her şeyiyle kutsallaştırdığın kişinin gözlerinden anlayamazsın senin onda bittiğini
Çok seviyorsundur ve sevginden gözlerin körermişçesine bir ömür son nefese kadar sürer sanırsın

Ve sonra o büyük gün gelir

Geceler aylar olur, yıllar asırlar kadar uzun olup kendini yemeye başlarsın ve tüm şişeleri kırarsın ağzına hiç
gelmemiş küfürlerle
Yinede hincin geçmez
Geçen güzel anların hayali kapanmış gözlerine bitmeyen bir filim sahnesi gibidir ve o an, hüzünbaz düşünceler
kamçılar seni
Utanırsın, kendin de umursamazsın duyulmayan çığlıklarınla haykırırsın
Gün batımlarını görmek istemezsin artık gözlerinden dökülen yaşların ıslaklığından ve düşman olursun aydınlık
zamanlara da, sen bile anlayamazsın
Kalbinin acıdığını his ettiğinde terk edilmişliğin acısı sanırsın da, doktorların randevu kuyruklarından kaçarsın
geçirdiğin krizlere aldırmadan

Çok geç olmuştur, aylarca bakmadığın aynalara bakarken
Saçlarının artık eskisi gibi olmadığını, yüzünün nasıl buruştuğunu ve göz bebeklerinin, çöküşünün bir parçası olarak
ufaldığını gördüğünde
Zaman türlü oyunlar oynamıştır bir türlü geçtiğini kabullenmeyen kalbinle beynine
Sirkelenmek istersin en yakındaki mahalle bakkalına giderken, sigaraya gelen zammı bile bilmeyecek kadar
kendinden geçmiş bir haldeyken
Ölenlerle kalanların haberini duyarsın; şaşırırsın, kabullenemezsin ve bir aşk uğruna geçirdiğin suskun zamanlarına
lanetler edersin
İlk gördüğün hurdacıya satmaya karar versen de geçmişine ait her türlü tozlanmış eşyaları, teninde duran izleri hangi
kimyasallarla silersin, bilemezsin

Koca bir ağacın çıplak dalları gibi kalmışsındır ortada, yağmurlardan seni koruyacak tüm yaprakların dökülmüştür
Tüm pısırik halinle üşürsün, donar tüm damarların ve saç tellerinden anlarsın güneşin bile seni ısıtmaya yetmediğini
Öksüz bir çocuğun dudak kıvrımları gibidir dudakların, çıkacak kelimelerden ürkersin ve susmaya yeltendikçe
Sanığı olduğun bir yalanın acıları içinde üzerine sinmiş sigara dumanlarının kokusunda burnun daha da çürür
Anlamsızlaşır her şey o an ve çareler tükenir sandıkça, kendini kapatırsın dünyanın tüm hallerine
Bir zamanlar yıllanmış kaleler gibi dimdik ayaktayken, o kalelerin birer kağıttan olduğunu anlarsın yıkılmış halinle
Kirli ellerinle şakağına dayamak istesen de mafya bozuntularından almış olduğun ve başka canları almış silahı,
basamazsın tetiğine yinede

İki seçenek arasında git geller başlar istemesende, için acıyarak, sonra karar verirsin istemedenden de olsa
Geçmek bilmeyen saatlere ve günlere inat, tüm beklentilerini bir kenara bırakarak
Uzun zamandır içtiğin çaylara ihtiyacın yokmuşçasına acı bir kahve söylersin köşede ki kahvehaneden
Komşuların hayret dolu bakışları üzerindeyken, keyifle bir sigara daha yakarsın ve bir daha asla dersin
ASLA...

Sevenler Ölmek İçin Karanlığı Bekler

Bir aşkın vurduğu kişiyi bir başka aşk vuramaz, ya AŞK ÖLMELİ, yada AŞIK

Sessiz zamanlarda dinlenmeseydi en hüznü şarkılar ve gecenin bir yarısında akla gelmeseydi eski yaşanmışlıklar
Belkide bilinmezdi kıymeti, odanın duvarına yansıyan suretinin hayali
İçten içe çekilmezdi o uzun ah'lar her sigara dumanında, vurulmazdı yumruklar masaya ve içilmezdi katran karası
çaylar
O yüzden sevenler, ölmek için karanlığı bekler

Kalbin söyleyemediklerini diline her havale edişinde, dişlerinin ihanetine uğrarcasına kan damlar etrafa
Zamanla konuşmayı unutursun ahraz bir dilencinin çaresizliği gibi ve avazın çıktığı kadar bağırarak istedikçe, susarsın
susmanın en yalın halinde
Boğazına kadar battığın bataklığın seni daha da içine çekmemesi için gizliden gizliye dualar edersin YARADANA,
isyanlarından arta kalan zamanlarda
Canın yanar, hayaller birer hayalet gibi üzerine geldikçe kaçarsın ve sarılırsın yara bantlarına da, nereye saracağını
bilmezsin o anlarda
Sakinleştiğinde biliyorsundur ki artık dönüş olmayacak o eski günlere, gidenler gitmiştir, geride kalanların
cehenneminden habersiz bir halde
Demliğe uzanır titreyen ellerin ve umutsuzluğuna bir çay daha dökersin, şekersiz, acı ve katran karası haliyle
ciğerlerini biraz daha zayıflatır ama sen umursamazsın bile
Yeni korkuların olmasın diye kendine verdiği tesellileri, bir ressamın tuvallere gösterdiği özentiyle işlediğin kağıtlara
Fesleğen kokuları içinde uzun uzun cümlelerle mektuplar yazmak kendine ve gecelerin ıssız saatlerinde kapı arkası
cinlere fısıldaman sadece deliliğinden mi sanırsın

Hayallerle masalların gerçek olmayacağını öğrendiğinden beri, çocukluğunun en güzel zamanlarını yitirdiğin şehre
isyanın olmasaydı
Ve tüm kutsal kitaplarda yazmadığı halde, sevgiye olan kinin
Kim bilir kaç gönüle padişah misali bağdaş kurup en güzel kelimelerle şiirler yazar
Kırlardan papatyalar koparır, bahçelerden güller çalar, en tatlı yalanları kendine söyleyip, sevgilinin gözlerinde
ölmenin tadını çıkartırdın ya
Huysuzluğunun kölesi olduğundan dolayı, doğan güneşe bile düşmansın ve ızdırabın sadece kendine
Bir hiç uğruna cömertçe harcadığın bir ömrü, zoraki aldığın ve sıklıkla değişen nefeslerinin hesabını kimden sorarsın
ki kendine bu cezan, görmez misin gözaltı torbalarının şişkinliğini
Unutulmuşluğunu unutup sevgiliye onlarca güzel duyguları besleyip, yetim bir çocuğun sevgisi ve şefkatiyle bakarken
Onsuzlukla yaşamaktansa ölmek için her gece hırsızlara aldırmandan açık bıraktığın kapına gelmeyen Azrailin bile seni
unuttuğunu bilmez misin...

İşte bende böyle ikilem içindeyim

Her ayrılıktan sonra içine düştüğümüz çıkmazlardan çıkmak için defolu aşklar yaşamamız ve o an en berbat şarkılardan bile bir anlam çıkartıp, anlaşılmaz anlamlar yüklediğimiz o anlamların sonuna Seni seviyorum diyememek sevgiliye, ne acıdır Sonrada kaderimiz böyleymiş deyip kendimize teselliler vermek ve sırf kendi kusurlarımızı örtmek için, kadere iftira atmak kolaylığına kaçtık hep

Kırılmayı öğrendim de, kırılan yerlerimi sarmayı beceremedim bir türlü Kendime neyi layık görsem; ya bana çok gördüler, yada sevincimi kursağımda bıraktılar Çok genç olduğum zamanları cahilliğime saydım da, orta yaşlarımda yaşadıklarımı ise kendime suç bildim İşte o yüzden beni bu şehirden uzaklara sürükleyen, ne kör kalabalıklar içinde ki yalnızlığım, nede kendimi bulma ihtimalim

Yıkık ve yorgun bedenimi inzivaya çekmek için olasılıklara dayanan bir matematik problemine de gerekte yoktu Sadece gitmek, tanımadığım ve kimsenin de beni tanımadığı yerleri bulmak zor olmayacaktı

Hep bir şeylere inanmakla geçen ömrümü heba edişimi çok geç fark ettiğim zamanlarım da oldu, pişmanlıklarım da Hani inandıklarım olmasaydı, serserice yaşanmış bir hayatın bu kadar anlamı olmazdı Sevişlerimin, terk edilmişlerimin ve hayatıma girenlerin sırtımdan nemalanmalarına bu kadar içerlemezdim belki de Paranoyak bir hayat yaşamak acı verebilirdi belki, o yüzden çektiğim acıların zamanla beni yok edişine ettiğim şahitliğimin zevkini şimdi ki yalnızlığıma kaldı

Bir zamanlar kıymetini bilmediğim, kıymet bilenleri aradığım zamanlara dönüyorsam hayallerimde Hayıflanıyorsam kendi kendime baş başayken ve gizliden akan gözyaşlarım, içimde ki ateşi söndüremiyorsa Açık pencerelerden ucuz parfüm kokuları gelirken kapatıyorsam burnumu isteksizce Kirli parmakların tenime dokunduğu yerleri kazıyorsam paslı jiletlerle Ve sabah ezanına kadar meleklerle beraber Allah'a ettiğim dualarıma kimseyi katmıyorsam Sebebini başkalarına yüklemenin saçma olduğunu bilecek kadar yaşadım bu dünyada, onu da biliyorum

Kızgın mıyım, yoksa sadece kendime mi bu kinim Hani ne diyordu Zeki Müren "Beklesem saçlarıma aklar dolacak, unutursam aşkıma yazık olacak" İşte bende böyle ikilem içindeyim...

Ve O Buğulu Gözler Hangimizindi

"Kalemi tozlanmış şairlerin derdi büyük olurmuş" sözünü hep söylerdi köşede ki meczup Merak etsemde sormazdım utancımından ve hafiften gülümserdim, elimde ki karton bardakta ki çayı verirken Bir pazar sabahında, sokakta in cin koşuştururken elimdeki bardağı almadı ve yere bırakmamı söyleyip bir elini omuzuma koyarak
"Gözleri hüzünden buğulanmış, yüzü mahsun adamın ya ölümü yaklaşmıştır yada intihara meylediyor" cümlesini söylerken gözlerinden yaş akıyordu
Şaşırmış gözlerle sadece baka kaldım; gülümsemeden, bir şeyler söylemeden
Sessizce ayrıldım yanından, çalışma ofisinin kapısını açarken kulaklarımda yankılanıyordu o ses ve sözler
Koşar adım aynaya yöneldim ve uzun uzun baktım, baktıkça bir şeyler aradım gözlerimde, yüzümde
Gördüğüm sadece saçlarıma dolan aklar, alnımda artan kırışıklıklar
Radyoda çalan Nüliferin HER SEVDA BİR VEDADIR şarkısında gülümsemem, deli olan meczupmuydu, yoksa ben mi deliydim düşünceleri arasında oturdum koltuğa
Yaktığım sigaranın dumanı güneşin ışığında nasılda kıvrıla kıvrıla odayı terk ediyordu
Sonrasını bilmiyorum; görmedim, hatırlamıyorum

Akşam üzeri gözlerimi açtığımda hastahane odasıydım, baş ucumda kardeşim gözlerini tavana dikmiş, kim bilir nerelere dalmıştı
Uyandığımı gören kardeşimin heyecanını hiç yaşamışımıydım acaba ben, o sevinci görebilecekmiydim
Yaşadıklarım, ölenlerle gidenlerin ardından yas tutmaktan ibaretti ve en fazla kızımın doğduğu gün ki heyecanımdı
Heybem, boyumdan büyük günahlarım ve arımdan edilen beddualarla doluyken daha başka neyle dolardı kim bilir

Bir sonraki gün hastahane çıkışında evime gitmek yerine köşe başında beklemek istedim, beklemeyi iyi biliyordum
Günlerce, yıllarca beklediklerimden ustalaşmıştım beklemenin nasıl bir şey olduğunu
Doktorun kattiyen içmeyeceksin dediği sigaralar ardı ardına kaldırımın kenarına yuvalanırken o da gelmedi, gelmedi
Hiç haz etmediğim mahalle bakkalı geçmiş olsun derken, susmak bilmeyen bir çeneyle konuştuğu konuştu
İlk başta söylemesi gerekeni, en sonunda söyledi, en sonun da
"Dün senin verdiği çayı içtikten sonra, karşıya geçerken bir arabanın çarpması sonucu Hakkın Rahmetine Erdi"
O anın acısını anlatmaya tüm kelimeler kifayetsiz kalır ve tüm cümleler anlamını yitirirdi

Ölümümü yada ölümünü gören bir adamın göz yaşlarında kaç melek yere düştü, kaç insanın ettiği dualara eşdeğeri onun ettiği tek dua
Hangi sadakanın kefaretiydi ki Azrail ikimiz arasında seçim yapmıştı
Şimdi, bir sevgilinin gözlerine bakıp hangi temiz kalemle aşka şiirler yazılır
Ve o buğulu gözler hangimizindi...

Şiir Okudum Olmadı

Islık çalmayı beceremediğimden, şiir okumayı denedim olmadı
Seri aşklar kervanında kendime yer ayırtamadığım için, gönlüm hep virane kaldı
Şimdi katilimi arıyorum, avucumda bir kaç kurşunla

Sevmeye yeltendiğim kadınların tek ortak noktaları, başlarını yastığa koyar koymaz hemen uyumalarıydı
Bakaradım sadece o mahsun yüzlerine ve yavaştan saçlarını okşardım da haberleri olmazdı
Gizliden gizliye yüzlerine kondurduğum o öpücükler sırasında utanırdım kendimden de, o utancımın ateşinden
suratımın düştüğünü his ettiğim anda tüm uykularım kaçır ve yatakta döner dolanırdım
Kaç dakika kaç saat geçirdi öyle, çetelesini tutmadım
En sonun da pes eder, kenardaki kitabı okur ve o kitaplardaki kahramanlardan isimler bulurdum yanımdakilere
Bazen beğenirlerdi, bazende alınsalar bile bana çaktırmamak adına polyanicılık oynalardı
O komik hallerini sadece ben görürdüm ve onlar olmadığında gülerdim kendi kendime
İşte o yüzden hiç bir zaman öğrenmediler onlardan sonra saatlerce uykusuz kalığımı ve bende söylemedim,
söyleseydim içlerinde ki şeytan kim bilir ne fesatlıklar fısıldardı onlara
Yatağımı paylaştığım kadınlardan sonra uyuyup onlardan önce uyanmışlığın verdiği yorgunluğu bile ayrı bir sevmeye
çalıştım

Sevmeye yeltendiğim tüm kadınların parfüm kokuları farklı olsa da, ten kokuları aynıydı
Belkide o yüzdendi onları sevmeye çalışmam, benim kadar sevmiyor olsalardı da
En büyük tartışmalarda bile yüzlerine vurmadım sevmemezliklerini ve bundan dolayı her tartışmayı kaybetmeye
alışmıştım
Oysa onlar benim onları çok umursadığımı düşünür ve daha bir zevkle kendilerini özel his ederlerdi
Aşık olunacak ve evlenilecek adam değildim biliyorum, beni sevmelerinin tek nedeni babaları gibi davranmamdı
Beni gerçekten sevebileceklerine ihtimal verseydim, belkide onları bırakmazdım o saçları jöleli şehir züppelerine
Oysa bir zaman sonra aşık oldukları adamların hallerini gördükçe, acımalarım artıyordu onlara
Çoğu top sakallı tiplerdi ve beyinleri yok gibiydi, daracık pantolonları içinde yürüyen paytak bacaklı ördekler
gibiydiler
O çok sevdikleri adamlarla uzak şehirlere gidenlerin ardından demelediğim çaylar şahittir, içtiğim sigaraların
çokluğuna...

SÜRTÜK KARAKTERLİ CÜMLELER

Biten bir aşkın cenaze törenine ben, abdestsiz durdum namaza
Belki dualarım kabul olmaz diye

Aşkın güzelliğinde yaşama hayallerim gammazlandığından beri, tüm çiğ taneleri çiçek yapraklarına düşman bir halde
Bulutlar küf kokuyor gökyüzünde ve kan kırmızı güller ölümün sadeliğinde açmış
Söyle, her gece ve sabahında yüzüme bir tokat gibi çarpa çarpa beni uyandıran suretine mi küfredeyim
Yoksa, kendi sefaletinde yaşayan bir dilenci gibi koca bir şehrin beni anlamasını mı
Belkide anlamlı cümlelerden bile anlamsızlığı çıkartmam, balık hafızamın seni artık unutamaya çalışmasındandır
Biliyormusun, artık ben o eski senin bildiğin ben değilim
Kimseyle savaşılmayacak kadar ne eziğim, nede öldürdüğüm insanların ardında Fatihalar okumayacak kadar cani
Şimdilerde bana kötülük edenleri bile sevecek kadar iyiyim ve sadece kendi vücudumu acımadan binlerce parçaya
ayırarak kadar kötüyüm

Bir zamanlar gidenlerin ardından tuttuğum yaslardan dolayı, ölümü kendime geçerli sebep biliyorsam da
Zavallı aklımın boş müsveddeler gibi karalamaların tecavüzlerine maruz kalmasına üzölmek için çok geç biliyorum
Şimdi yaşama sebebini yeni yeni gözlerde ve nefeslerde arıyorum

Ey AŞK, ne zaman aklıma düşsen; papatyalar boyun büker seni özlediğim için, kırlangıçlar göç eder bir başka şehre ve
çingene kadınlarında başlar bir yaygara
Yaralarım merhem bildiği bol nikotinli sigaraların dumanından sarhoş olur tüm kelimeler
Ne kadar süslemeye kalsam sürtük karakterli cümleleri, aralarında sabahlıyorum en mahrem sözcüklerle
Ve biliyormusun, arsızlıklarından dile gelmezler ben seni özlediğim için

Yüz hatlarımın sertliğinden, uzun ve derin bakışlı gözlerimden, aka çalmış saçlarımın verdiği yaşlılık hissinden
kurtulduğumda
İşte o gün tüm cesaretimi toplayıp, kirli sakallarımın kaşınan yerlerine aldırmadan bir sevgilinin kalbinde can
bulmaya ant içeceğim
Tüm düşlerimin düşlerinde nikah kıymanın mutluluğunu yaşarken, bir farkı da olmayacak güzelliğinde, çirkinliğinde
Soğuktan üşüdüğümün farkına varmadan, bir enstrümanın tınısı gibi dişlerimin bir birine çarpmasına anlamlar
bulmak yerine
Kalbimin vitaminsiz kalmış yerlerini doktoruna emanet edip, semazenlerin mey sesinde kendinden geçtiği gibi
Aklımın şeytani duygularına bir kibrit çakıp, tüm geçmişini yakarken kutlayacağım zaferimi
Ve işte o gün tüm içtenliğimle sevebilirim, mavi umutlu kız çocuğu sevincinde...

Hadi Herkes Kapasın Gözlerini

Kalbimin temiz kalan yerlerini kanattığım zamanlardı, aşkı aşka yazılmış şiirlerden kovduğum da
Cümlelerime sığdıramadığım onlarca düşüncemin tek ortalı bir deftere bile fazla geldiğini çok sonra öğrendiğimde, iş
işten çoktan geçmişti
Ruhumda başlayan hastalığın vücuduma sirayet etmesi ne kadar zaman alabilirdi, hiç hesabını tutmadım ve bıraktım
kendimi kimsesizlerin arasına
İşte o zaman başladı, nezaketsizliğimin nezaketimin önüne geçmesi
Birden olmadı; ve ben aniden de değişmedim, zaman zamanları kovaladıkça dilimin nasıl sivrileştiğini gördüm,
GÖRDÜLER

Parmak uçlarında duran tırnaklarımın arasına kirden çok nasıl günahların dolduğunu gören sadece benmiydim
yoksa
Her topuklu giyen ve saçlarını sarıya boyamış kadınlara, top sakallı ve saçları uzun erkeklere ettiğim küfürlere hangi
melek yetişebilirdi ki günah defterine yazmaya
Hunharca kanattığım kalbimin üzerinden geçen zamanda ben mi değişmiştim, değişen zaman mıydı

Çok mu yorulmuştum, yada büyümüş müydüm
Ölüp giden şairlerin isimlerini tek tek duydukça, aşka ve sevgiye olan özlemimde kendini parçalıyordu zavallı
vücudumun derinliklerinde
Anlamıyorlardı, başlarına geleceklerden korkuları yok gibiydiler, illede sevgi illede aşk diye diye gözlerime zulüm
edercesine yaptıkları baskıyı beynim bile kabullenmiş gibiydi
Kendimi cömertçe harcamamı isteyen uzuvlarımın derdi neydi, o kadar mı ihtiyaçları vardı bir sevgilinin sevgisine ve
yeni gözlerin en uzak ufuklarında kaybolmaya
Hani bizler baş başa mutluyduk, hani ahmak islatan yağmurlarda tek başımıza gezip islanacaktık ve ebem kuşağı
çıkana kadar koşacaktık
Hani aşkla gelip aşkla gidenlerin ardından üzülmecektik bir daha ve bir daha isyan etmeyecektik
Okuduğumuz kitaplara yorumlar yaparken hep kalandan taraf tutacaktık
Şimdi değişen ne oldu neden bir sevgilinin kalbinde can vermeye bu kadar meraklandınız, neden beni bu kadar
çaresiz koyuyorsunuz, SÖYLEYİN

Ve tamam, kendimi kaldırımlara vurmam da fayda etmeyecekse, o zaman özenle katladığım kara kaplı defteri açma
vakti geldi yine
Bana miras kalan acılarım, duvarlara vurmaktan nasırlaşmış ellerim, üşümelerim ve yıllardır bana katlanan sokaklar
Hepinize son bir kez hüzünle bakmayacağım, biliyorum tekrar buluşacağız ve o yüzden
Karaladığım sayfaları gözden geçirmeden, maziye dair ne varsa koca bir çizgi çekip MERHABA yeni güne demekse
yaşamının yeni adı
O zaman MERHABA

Sokak köşelerinde öldürdüğüm ama kimsenin yerini bilmediği masum düşlerim, çıkın artık ağaç diplerinden
Salın kendinizi o dertli rüzgarların hafif esintisine ve gelin artık, serpilin körelmiş yüreğime
Kağıttan gemilerimi saldım sulara, peçetelere yazılmış tüm ayrılık şarkılarını müzisyen bozuntularına bağışladım
Balkonlarda duran kadınlar, meyhanelerde sabahlayan beyler, hadi herkes kapasın gözlerini
Utaniyorum, ettiğim yeminlerin ardından yeniden sevmeye yeltenmeye ve bir sevgilinin kalbinde yeniden
yeşermeye
Biliyorum içimden söküp atamayacağım büyük yaralarım var, ve o yaralarımı daha büyük ateşlerle yamamaya
çalışmayacağım
Bu gün gözlerim kahve rengiyse; aşık olduğum gün, gözlerim kararmayacak ve bu sefer aşka yelkenlerim inmeyecek
Belki tüm nefeslerim sırlıklam aşık bir halde "bir ömür son nefes" der, sesizce gözlerine bakarken sevgilinin...

Aklımızın Kıtlığıyla

Ölümlü bir dünyada mutlu olmanın çabası neye, ne için bu kadar uğraş ve didinmeler
Her sabaha yeniden denemenin şevkiyle güne merhaba demek ve akşam üstü hayal kırıklıklarıyla son bulmasının
tarifsiz acılarının hesabını kime soracağımızı bilmemek
Hayatımıza her dokunuşumuz da kendimizi kirletmenin hangi alaycı tarifi olur ki türlü tecavüzlere maruz kalışımızda
Bazen bu kirlenmeye kendimiz neden olsakta, hangi kelimeler ve cümlelerle kendimizi teselli ederiz
Sonrasında kendimize kızmalar ve hayıflanmalar, suçu kendimizde aramaktansa hep başkalarını suçlamalarla geçen
zamanlarımızda edilen küfürlerin biri bin parça
Her ne kadar içimizde ki derinliklerden gelen "yapma, etme" düşünceleri olsa da, dilenmeden ve umursamadan
yaptığımız hatalara ne kılıflar bulacağımızı düşünmeden devam ediyoruz hayata
Bir daha yapmam dediğimiz ne varsa, hepsinden defalarca ve tekrar tekrar yaptığımızı fark ettiğimizde sarıldık
isyanlara ve ağza alınmayacak küfürlere

İçimizdeki karanlıklar çoğaldıkça bazen insanlığımızdan çıktık ve o zamanlarda işledik en acemice cinayetleri
Vahşet çanları çaldıkça, aşkın ve sevginin boğazına dayadığımız paslı bıçaklardan aktı en masum çığlıklar, en masum
hayaller ve sırası gelmemiş zamanlar da ettiğimiz isyanlar
Yüreğimizin sızlanışlarını hiçe saydıkça, düşman bildiğimiz ne varsa hepsine kin güttük
Musalla taşında bekleyen meftanın başında ki isteksiz cemaat gibiydik oysa, hakkımızı helal edip etmeme konusunda
Kaldırımlarında yürüdüğümüz sokaklar bile bizden tiksindi ve nereye bastıysak, yakarışları arşı deldi de, biz
duyamadık o çığlıkları
Ezber bildiklerimizden yola çıkarak cinnet geçirdiğimiz anlarda bile, edebiyatın ar damarlarına basa basa,
utanmadan ve sıkılmadan şiirleri katlettik devrik cümlelerle
Aklımızın kıtlığıyla, bizi iyi bildiklerini sandık

Basitleştirdiğimiz ne varsa, önümüze bir dağ yığını ile gelmesine anlam veremediğimiz zamanlarda sakız kağıtlarında
ki fallara koşmamız gibiydi belki de hayat
Ve aşık olduğunu sanıp yanılırlara düştüğümüzü anladığımız da, içimizde ki ormanların bir kez daha kül oluşuna
tanıklık ettik
Kalbimizin yara izlerini ameliyat çizikleri sananlardan medet ummak ve bizleri dualarına katmalarını beklemek en
büyük aptallık olsa da
Yaşadığımız o aptallıklardan dı belkide bu kadar kindar ve acımasız oluşumuz, kimseye inanmayışımız
Hiç bir belediyenin itfaye araçları söndüremezdi o ateşi, sadece gözlerinde ki o yorgunluk ve omuzlarındaki yenilgi
yükünün ağırlaştığı hissini verdiği müptezel bir bağımlılıktan başka ne olabilirdi ki
Bir zaman sonra vücudunda ve içinde ki derinlikler de kalan lekenin bir meyve suyu lekesinden ibaret olduğunu
sanıyorsun
Ve işte o zaman aşka bir daha meydan okuyorsun, mutlu olmak için

Önüne çıkan fırsatları türlü eleklerden geçirmeye başladığında farkında olmuyorsun geçen zamanların seni ne kadar
yaşlandırdığını
Aynalara sadece güzel görünmek için baktığından, yüzündeki ve alnında ki kırışıklıkların kocaman kalyonlara
dönüştüğünü görmeyecek kadar körleşiyorsun
Türlü makyaj malzemelerine gömülmenle bulacağın aşkın seni daha çok mutlu edeceğine inansan da, bir süre sonra
kendini verdiği içkilerin ayyaşlığında buluyorsun
El ve parmak titremelerin, kalp ve nabız atışların çoğaldıkça aşkın güzelliklerinden sanıyorsun saf saf
Oysa yaşadığın zamanlar, insanlar, hayat ve hayatın içindekiler seni bitirmiştir
Ve sen yavaş yavaş gelen vaktin farkına varmadan bir toz tanesi gibi her yerden, herkesten yok oluyorsun
Hadi gözün aydın, hiç bir şeyin farkına varmadan yada vardığını sanarak koca bir ömrü yedin
Artık isyanların, şikayetlerin ve hayıflanmaların boşuna...

Tattığın Mutluluk Ne Kadardı

Çektiğin acılara karşılık, tattığın mutluluk ne kadardı?

Ben, verdiğim kadarını aldım; bir gün "çok içiyorsun ama iyi ki varsın" demişti
Ben hala varım ve olduğum yerdeyim; o çoktan gitti, ben daha çok içiyorum
Ben, O'na Gülmeyi Öğrettim; O, Bana Ölmeyi
Ellerim cebimde ve geçmişimden kalan keşkelerin ruhumun işgaline seyirciysem
Sende kalsın beynimi süslediğim kelimelerin buğusunda kaybolan devrik cümlelerim
Aklımı ve gövdemi sakatlamış olsam da, sadece Araf'ta kalmış bir karakterim
Soğuktan mı bilmem, ne nefes alacak kadar hava kaldı, nede hayal kuracak kadar umut
Şimdiler de

Okuru olmayan bir kitapta ki, "Hayelleri olan ve hayallerini kuramayan" bir karakterim sadece
Vaktiyle karlı bir kış gecesi güldüğüm kadar, artık hiç bir zaman öyle gülmüyorum
Ne yazların sıcağında, ne kışların karlarında, nede baharın sağanak yağmurlarında
O yüzden İhlamur kokusu yerine, kokusuna bela bulaşmış geceler misali
Koca bir şehre kin gütmüş gibi kendime kızgınım, ağlayan hatıraların gözyaşlarında boğulma düşüncesin de
debelensem de

Tenha bir limanda katettiğim kelimelerin azabına belki dayanabilirim, peki yitip gidenlerin, ölmeden mezarlara
koyduklarımın
Ve boşuna harcadığım zamanların acısını ne demli çaylarla, nede radyoda çalan hüznü şarkıların geçirdiği zamanlar
unutturur
Hani direnmesem bir şeylere, çoktan bela olmuşum geçmişime
Tamam
Belki yuvasını bozduğum kuşların ahı tuttu diyeceğim, ama o zamanlar ben çocuktum
Aklım; sevgiye ve aşka ermezdi ki!

Eski ahbaplarımdan sakladığım yeni günahlarımı, yeni tanıdıklarına anlatmıyorum
Mesela:
Sarhoş ağızlardan duyduğum, pişmanım ve özledim kelimelerine tebessüm etsem de
Yarım bırakılmış bir sigaranın sessizce yanması gibi yansam da, başka yerleri yakmıyorum
Yoldan geçen hurdacıdan aldığım çerçeveye herhangi bir resim koymayışımın bir sebebi olmadığı gibi
Gri göğümde ölen kuşların cenaze namazına saf tutacak kaç sevenimin olduğunu düşünecek kadar büyük
düşünmedim
Sağ gözümün sol gözümden daha iyi gördüğünü doktorun bile fark etmediğine kızmıyorum
Alfabenin sonuna iliştilmiş harflerin yalnızlığı gibi, bir yerlere sığınma çabasından vazgeçeli çok zaman oldu
Ve dilim yansa da, ıssız sokaklardan geçince içimden söyleyeceğim bildiğim şarkıları

Bir aşka her şeyini verenin üzülmeleri ile riyakar bir halde seviyorum diyenlerin üzülmeleri bir olur mu?
Ve bazen

Bulanık düşünceler aklıma geldikçe oturup üzülüyorum

"Gözümün gördüğü hiç bir şeyden korkmayan ben, ya seni gördüğümde tekrar korkularım başlarsa"

"Yine kiralık bir kalpte, ev sahibi gibi oturup ya bağdaş kurarsam"

Başkaların aşklarına imrenmekten, rüzgar ve yaprakların dansında ki ahenkten ve kızgınlıkla alınmış kararlardan

Aklımın bana oyunlar oynamasından, etim ve kemiğimle iğrendim artık

Bir matematik problemi olmadığım, kendimi toplamaktan BIKTIM...

EFLATUN RENKLİ GÖZYAŞLARI

Üzerimde onca yıkılmışlıkların acı yükü varken, macalim mi var benim haytalık etmeye
Benden geriye ne kaldıysa; buyrun, sizin olsun...

Az önce; en edepsiz halimle en mahrem küfürleri eden ben değildim ve ulu orta bağıranda
Sokaktaki kedilere tekme atıp, el ele dolaşan aşıklara sataşan da ben değildim
O, şizofren yanımın küçük çocuğuydu sadece

Dudaklarımın kırmızılığı, kadınların öperken bıraktığı ruj izlerinden kalma bir kırmızılıktaysa
Dilimin edepsizliğinden dolayı, dişlerimin zülmündendir
Canım her yandığında, sigaranın ateşiyle dağladım su döker gibi, buz basar gibi
Gözümde ki yaşların aktığı zamanlarda seni özlediğim anlarım da oldu, öldürdüğüm de
Ne kadar kötü kelimeleri saklamışsam gizli haneme, çıkarıp çıkarıp döktüm ortalığa
İsraf olur korkusuna kapılmadan, hiç bir şeyi umursamadan

Er geç pişmalıklar yakamıza yapışıyor, kırıldığımız yerlerden onarılamayan yaralarımız acıdikça
Bazen ne gül yağları fayda veriyor, nede radyolarda çalan acıklı aşk şarkıları
Çoğu zaman yalanlarla kandırsakta kendimizi, acıyacak yerlerimizin acısı başlayana kadar sürüyor o
unutkanlıklarımızla yalanlarımız
Çocukken acıyan yaralarımız gibi değil bu yaralar, çabucak kapanıp giden ve hızla iğileşen
Belki bir çift göz, tatlı bir kaç sözcük olsaydı çok acımayabilirdi kalbimizi paramparça edip gidenlerin izleri
Ne kadar göstermese de bize aynalar, kırılan ve param parça edilmiş yaralarımızı
Kendi kendimizin katili olduğumuzdandı belkide utanmalarımız ve yüzümüzün kızarıklıkları
Porselen çaydanlıkta ki ham çayın tadında yaşadıkça hayatı, kan revan aşklarda yok ettik aşka olan inancımızı
Hani; eğer öleceğimi bilmeseydim, belki de en çok ben severdim, hayatın peşinden koşmadan

Keşke düşlerim ve hayallerim çocuksu umutlarla yaşamasalardı ve gözlerim kapılara tedirgin bir halde baka
kalmasaydılar
Kırık bardaklarla içtiğim çayın tadını, belki o zaman başka tatlarla karıştırmazdım
Tüm saatler bana isyanda, tansiyonu düşmüş gibi halsiz halde dakikalar
Ve bir bilinmezliğin ardına sürüklenme korkusundan olsa gerek, tüm mevsimleri artık tek mevsim olarak yaşıyorum
Ya aklımın pusulası şaştı, yada inancımı yitirdiğimden beri hayatı siyah beyaz görüyorum
Kendimi belki af ederim de, bunca yükü üzerime yıkanları kaç duacı af ettirbilir ki
Ve verilen kaç sadaka o günahların kefareti olur, kim bilir.

Sokak kadınlarına aldığım beyaz elbiseleri giydiklerinde görmüştüm eflatun renkli gözyaşları, taşlaşmış yürekleri kıra
kıra akıyorlardı
Aklıma gelenlerden o an bir yanım intihara meyil etti, bir yanım zalimliğe
Her gece bir kaç yıldız öldürmem, sabahın koynuna giren güneşin ışıklarına düşman olmam ondandır.
Bu kadar kirlenmişken, yüzümde ki kırışıklıklar ve aklaşan saçlarımla ortalarda zombiler gibi dolaşıyorsam
Hayata kırınsam, parmak aralarımda ki kaleme bile hükmedemiyorsam ve kendi cinayetlerimi defalarca
planlamışsam, bundan kime ne, SANA NE
Gündüz beni takip eden gölgeme ve kızdığım herkesin hincını almak için akşam karanlığında gölgesini arayan bir
deliyim ben
Az konuşan, çok küfreden...

VAKİTSİZ SELALAR

Ben hep bağı bozumlarına yakın terkedildim, o yüzden sonbaharları seviyorum
O yüzden sonbaharlar da kahveleri acı içerim, gidenlerin kırk yıl hatırı olsun diye

Ne zaman yeniden sevmeye yeltensem, taze üzüm kokusu tadında bir meltem eser saçlarımı okşayarak
Gözlerimden akan gözyaşlarım, elmacık kemiklerinde asılı kalır
İşte o zaman bana kalan bir kaç hatıra çığ olup üzerime düşer, çünkü o zamanlarda sessiz çığlıklarım dile gelir
Her kelimem, her cümlem onlarca cinayet işler ve aşka yazılmış şarkılar notalarına küser
Herkesin dudakları arasından çıkmış sözcüklerin üzerine kusuyorsam ve tüm hıncımla bağıırıyorsam acımadan
Yaşıyorsam ucu açık bir hayat, öylesine, umursuzca ve fazla olduğum bir dünyadan nefret ediyorsam
Neysee!

Biliyorsunuz; artık aldırımıyorum yüreğimden dileme düşenlere, küfürlerin biri bin para
Bu kadar mı bilendim ben, bu kadar mı keskinleştim
Söylesene sevgili; kim sana benzer, hangi göz sen gibi bakar ve hangi gamzeye sığra bu yıkılmış vücut

Otobüs camlarına dayadığım başımın ağrısından bilirim, bir omuza yaslanılan ağrısız başın halini
İşte o yüzden soğuk kış gecelerin de samimiyetsiz tenlerde ısınma çabalarım, düşlerime intihar etmeyi öğretti
Ve uzaktan gelen parfüm kokularının yeni yetme kızların ten kokusundan geldiğini bilecek kadar sevgisiz yaşadım bu hayatı
Sarhoş ettiğim duygularım zahmetli yollardan geçerken, mutlu günleri hayal etmeyi bıraktı ve hiç bir ayak sesinde geriye dönüp bakmıyorlar
Şimdi ki adam, o adam mı acaba
Hayır hayır
O adamı gidenler çoktan öldürdü, gazetelerin üçüncü sayfalarına konu olmadı belki ve artık hiç bir romanda adı da geçmeyecek, hiç bir öykü de güzel aşklar yaşadı denilmeyecek

Biliyorum; herkesin bir hikayesi vardır, kimi sokaklarda, kimi derinlikler içinde kendi halinde
Mesela bir adam gelip geçti aranızdan, cesurdu ve kahramandı esmer tenli hatunun kalbinde
Eflatun saatlerde içtiği sigaranın dumanı saçlarına sinerken, hanımeli çiçekleriydi tek yardımcısı
Tüm mahalleli sevmeyi ondan öğrenmişti, ölmeyi de
Sonra bir vedanın ağırlığı birikti tüm saatlerin yelkovanlarına, karanlıklar renginden utandı o an
Çok uzaklardan duydular bir kalbin param parça oluşunu, gelinlik kızlar duvaklar takmaya korktular
Vakitsiz selaları okudu tüm hocalar ve müezzinler, imamlar saf tutmaya çağırdı sevenleri
Ak saçlı ninelerin ağıtları titretti gülümseyen dudakları, koca bir sessizlik, dualar bitti ve herkes; SUSTU

Neden vedalar yağmurlar kadar ıslatır insanı
Beynimin kalabalık yerlerine küsen Meleklerin kini kime, gök yüzü puslu diye güneş doğmayacak mı mezarlıkların üstüne
Gidişinin ardından milyon kere zikrettiğim isminin dilimi eskiteceğini, yüreğimi ikiye böleceğimi kim söyledi, hangi sürtük karekterli yaydı bunu
Karışmayın bana, bırakın saçlarım darmadağın kalsın kalbimin sancılı ağrıları karşısın da
Her sabaha uyandığmda, pişmanlıklarımın demleyeceğim tavşan kanı renginde ki çayımı
Bir tek çingene kızları anlar beni, bir tek onlar sevdi yalansız
Gürültülü şehrin içinde ki yalnızlığım, saafalarda unutulmuş tozlu kitaplarda ki şiirlerin yalnızlığı gibiydi
Hani ne demişti şair

"Sana kaldığım yerden gidiyorum
Senin olduğum yerden
Dokunduğın yerden ölüyorum..."

Hani yazmasaydım, olmazdı
Maviyi Kırmızı da aldattığım günden bu yana kiminin ellerinde papatyalar, kiminin avuçlarına düşmüş kurumuş yapraklar
Hayallerim küçücük bir bavulda sanki, nereye dönsem karanlık, bir hiçlik ortasın da görünmeyen bir piç gibi
Gözlerim soluyor, küçülüyorum
İçimden söylediğim melodilerin sessiz nakaratlarına kaç düşüm düştü, can veriyorum, bitmek üzereyim
Ceplerimde maziden kalmış bir kaç anı, gidişin kadar acı veriyor, ölümün kadar can yakıyor
Göçmen kuşların kanatlarından dökülen tozlardan mı kirlendi hayat, kirpiklerim gözlerime batıyor...

